

лы неправедны тѣ свидѣтели; (а) тогава неможе ны прельсти и тойзи свѣтъ, сѣхъ прекрасны тѣ и прельстителны нѣща.

А, юще, и църковно то пѣніе ни повелѣва, да го пригърнемъ (свѣтъ-тъ постъ) и да го цѣлвнемъ: защото, той былъ най добрый-тъ водитель къмъ небото.

О, Противници! Я Христосъ гдѣ то казва; „Кога то постишъ, помажи си главѣтъ, и си ѹмъй лицето“ и прч. какво значеніе имѣтъ тѣ дѣла? Кога то постишъ! и прч. не е ли заповѣдь?

Той ни повелѣва не само да постиме; но, ѹчи ны, и какъ да постимъ: да не бѣдемъ като лицемерны тѣ ѹзычници: които като постижы; помрачавагы си лица, и сѣдѣлы драхлы ѹмисляжны намръщены и начѣмѣрены; за да ги видѣтъ другитѣ челоуѣцы че постижтъ, и да ги похваляватъ: които за малкій-тъ си сѣтны трѣдецъ; взематъ си заплащатъ. (в)

А, Христосъ, не ни казва да не пос-

(а) Псал. 34. 11, 13.

(в) Мат. 6. 2 и 16.